

25. Nov. 1842

FAKTA

Dato:
25. Nov. 1842

Sidetal:
Dagbog A, side 93-94

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit
Liv, København 1967, s. 122-123;
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 132

TRANSSKRIFTION

25 Nov. til LMN!¹

Allerede fra den første Gang jeg var paa Vedbygaard har jeg næret det Ønske: at De vilde dele Livets Glæder og Sorger med mig. Jeg var dengang næsten Barn endnu og har siden søgt at forjage denne Tanke men hvergang jeg har seet Dem er den kun blevet mere levende. At et saadant Ønske opsteg ogsaa i mit Bryst er naturligt og uskyldigt, derfor skammer jeg mig ikke ved at yttre det for Dem. Jeg frygter for Lidenskab og har derfor med Ro overveiet, hvad jeg gjør, idet jeg er i Begreb med at gjøre det Skridt, hvor det af alle er vanskeligst [overstreget: og] at give Hoved og Hjerte hver sit. Det huslige Liv kan ene tilfredsstille mig i mine Drømme om Fremtiden, jeg vilde blive høist ulykkelig om jeg ene skulde henleve mine Dage. Men her kan jeg ingen Overtalelse anvende; har De, hvad der synes at fremgaa af flere Yttringer [jeg har hørt] saavel af Dem selv som af Andre om Dem, vundet den Fred, som ene opnaaes ved tunge Offere ved et fromt Sind, der selvopoffrende hengiver sin hele Tilværelse for Andre, har De det, da vilde •94• det være syndigt at gribe forstyrrende ind i Deres Ro. Jeg har Intet af denne Verdens Goder at byde, ja, meget mere, jeg har Armod og Mangel maaskee ivente – det kan jeg rolig see imøde for jeg har følt at Kunstnerens Liv er dog rigt. Denne Rigdom og et ærligt Hjerte er, hvad jeg har at byde Dem, det er nok til at skabe den høiste Lykke som Jorden kan give, den Fattiges Lykke er ikke ringere end den Riges. Jeg kan saa daarligt skjule mit, hvad der foregaaer i mit Indre, at De sikkert alt maa have bemærket, at jeg blev glad, naar De traadte ind, [overstreget: bedrøvet, naar jeg saa Dem gaa bort] naar De henvendte Dem til mig, naar jeg torde sidde ved Siden af Dem og tegne. Denne Glæde har jeg aldrig følt ved nogen anden Piges Nærværelse, og det troer jeg er Kjærlighed, saa reen og uskyldig, at jeg derpaa tør bygge min Fremtids Lykke. Jeg har været tilfreds og lykkelig ved hvad Skjæbnen hidtil har tildeelt mig; men jeg kan næsten ikke fatte den Tanke: at Louise Neergaard vil kalde sig min! Hvor skal Brystet rumme en saadan Fryd! – – O, Gud! en saadan Fryd skal aldrig sprænge mit beklemt Bryst. Hun er for god – jeg er for svag. –

¹ Louise Marie Neergaard (1816-1895).

daante jeg nok tydeligt og omstændeligt at jeg var blevet for
løst med Frøken Margrethe Bandity, den delige pige.
Men mit: min Glæde herover, mindes jeg dog, stad altid
Louise Neergaards Billed for mig, paa end Maade beha-
rende, saa jeg selv min, lysvaagen, kan ikke tro Andet end
at min dog er den eneste, jeg har elsket. Alende ser jeg saa spæl
dunk, og aldrig saa jeg herude saa elskelig som imat, da hendes
milde Pies søgtes at sige: har Du glemt mig? - Og dette Ud-
tryk og disse Ord, Fæstet af min egen tangede Kløbene, som
kan jeg dog have lyst at sætte et Slags Lid til. -

Til L.M.N!

25. Nov.

Allerede paa den første Gang jeg var paa Vedkjgaard her jeg maatte det
Ønske at De vilde dele Livets Glæder og Smerter med mig. Jeg var den
engang næsten Døen endnu og har siden søgt at forjage demme Tanke
men hergang jeg har set Dem er den kan blevet mere levende.
At et saadant Ønske opstod ogsaa i mit Døst er naturligt
og uskyldigt, derfor skammer jeg mig ikke ved et yttre det for Dem.
Jeg forgytter for Lidenskab og har derfor med sig overveiet, hvad
Du gjør, idet jeg er i Begreb med at gjøre det Skridt, naar det af
alle er ønskeligt og at give Pløved og Hjerte hver sit. Det
kærlige Liv kan ene tilfredstille mig i mine Drømme om
Fremtiden, jeg vilde blive her st uslykkelig om jeg ene skulde kun
leve mine Dage. Men her kan jeg ingen Overtalelse ansende,
har De, hvad der siges at fremgaar af flere ^{der her hind} Utværgt, saaled
af Dem selv som af Andet om Dem, vundet den Trøst, som
ene opnaes ved tungt Offere ved et frant Lind, der selvopoffrende
hengiver sin hele Tilværelse for Andet, har De det, da tilde

94 | det være signdigt at give forstyrende ind: Dones Hs. Jy har
fortalt af denne Mandes Gader at høje, ja, meget mere, Jy har
Armad og Mangel maaskee i vente - det kan Jy naturlig see
i måde for Jy har følt at Kunstverdens Liv er dog rigt.
Denne Højsdom og et ærligt Hjerte er, hvad Jy har at hylde
Dem, det er nok til at skabe den høieste Lykke som Jorden
kan give, den Fattiges Lykke er ikke ringere end den Riges.
Jy kan saa daarlige skigule mit, hvad der foregaaer i mit
Indre, at de sikkert alt med have bemærket, at Jy blev
glad, naar de traadte ind, ~~hvor de altid er~~
~~blev~~ naar de henvendte Dem til mig, naar Jy torde sidde
ved Siden af Dem og tegne. Denne Glæde har Jy aldrig
følt ved nogen anden Riges Henvendelse, og det traad Jy er
Hjertelighed, saa seer og uskyldig, at Jy dengang tor bygge
min Tæmte Lykke. Jy har været tilfreds og lykkelig ved
hvad Hjertens Indtil har tildeelt mig i men Jy kan næsten
ikke fatte denne Tanke: at Louise Mergens vil kalde sig
min. Hvor skal Børgstet næmme en saadan Trøj!

26 Nov.

O, Gud! er saadan Trøj skal aldrig spren-
ge mit bekleinte Børgst. Alen er for god - Jy er for søg.
26 Nov.
Madre er idag ikke rask, Min har lagt sig, vi have det
klaab, at det kun er hendes sædvanlige slemme Blodpine.
Hakkel! Min er meget bekymret for Frachim. Min føler vel
neppe de Børgst Min maa være, aldrig høret Jy hendes dle-
ge over at Lægt er hendes glædetomt. Mandes Klender, som
for var bløde hørdes ved det hårde Arbeid, Min maa gjø-
me, ja, en Kald, som forleden hjalp hende, og som har